

og faaet billige Maskiner fra, som man nu ønsker, at man aldrig havde entret med. Det er Stillingen. Man kan ikke ud fra den Omstændighed, at man kan faa noget billigt og daarligt Kram, slutte, at man ikke vil staa sig ved at tage det bedre Kram, selv om det maaske koster nogle faa Tusinde Kroner mere pr. Maskine, og som sagt, den ærede Ordfører er meget vel vidende om, at Statsbanerne ikke ere særlig glade ved de billige Lokotiver. (*Ordføreren* [P. Th. Nielsen]: Aldeles ikke!). Jo, det maa han være. Han har sikkert været til Møde i Statsbaneudvalget og faaet de Oplysninger, vi andre have faaet, om hvorledes Maskiner, man har modtaget fra udenlandske Firmaer, have vist sig at være mindre heldige, og at man har været paa det rene med, at man hellere burde være gaaet en anden Vej og fremtidig ikke vil entrere med de paagældende Firmaer. Det betyder dog noget. Jeg kan fremdeles ikke indse, at Ordførerens mange Tal bevise noget som helst i Retning af, at man ikke skulde kunne staa sig ved at betale et Par Tusind Kroner mere for et Lokomotiv og saa faa et, som duer, fremfor at faa daarligt og billigt udenlandsk Kram.

Stensballe: Det er i Anledning af det Forslag, som er stillet under Nr. 109, at ogsaa jeg vil gøre nogle Bemærkninger. Dette Forslag gaar i Aar som i Fjor ud paa at nedsætte en Kommission til Undersøgelse af de private Baners Forhold. Det forekommer mig, ligesom det forekom den højtærede Minister, at hvis man skulde nedsætte en saadan Kommission, vilde man komme til at nedsætte mange Kommissioner angaaende mange forskellige Forhold. Det eneste, der kunde berettigede Nedsættelsen af en saadan Kommission, maatte være, at der ved de private Baner til Trods for det Tilsyn, der udøves fra Regeringens Side ved de Kommissarier, som Ministeriet udsender, paaviseligt var saadanne Forhold til Stede, at disse Baner maatte siges at være samfundsfarlige. Skulde en saadan Kommission nedsættes, maatte det gøres som et ganske ekstraordinært Skridt, men et saadant kan jeg lige saa lidt i Aar som i Fjor se, at der er Grund til. Hvad det samfundsfarlige angaar, kan det ved Statistikken oplyses, hvorledes det forholder sig med Ulykkestilfælde ved de private Baner i Forhold f. Eks. til Statsbanerne. Jeg har ikke en saadan Statistik paa rede Haand, saa jeg kan ikke nøjagtigt angive dette Forhold,

men jeg er overbevist om, at det vil vise sig, at der er færre Ulykkestilfælde ved de private Baner end ved Statsbanerne. Dette tror jeg ikke ligger i, at de private Baners Driftsledere og Funktionærer ere omhyggeligere end Statsbanernes, men det ligger naturligt i det simple Forhold, at de private Smaabaner ikke have nær saa mange Togkrydsninger og ikke nær saa stor Toghastighed o. s. v. som Statsbanerne, og at Forholdene ved Privatbanerne i det hele ere meget lettere at overse. Men naar det virkelig er saaledes, at der ikke kan paavises nogen Fare for de rejsendes Liv og Lemmer paa de private Baner, maa i alt Fald den Opfattelse være slaaet til Jorden, at man skulde nedsætte denne Kommission, som man siger, for Samfundets Skyld. Nej, skal det gøres, skal det, hvad forøvrigt ogsaa er betonet af de Herrer, som have talt for Nedsættelsen af en saadan Kommission, gøres af Hensyn til Funktionærerne, fordi deres Kaar, efter hvad man siger, skulde være saa usle, at der nødvendigvis tiltrænges en saadan Kommission for at komme til Bunds i Forholdet.

Men her tror jeg, at man har gjort sig skyldig i en stor Overdrivelse, som det allerede er bemærket af det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard). Hvad for det første Lønningerne angaar, skal jeg give det ærede Medlem fra Odder (Jacobsen) fuldstændig Ret i, at Lønningerne ved de private Baner gennemgaaende ikke ere saa store som ved Statsbanerne. Det er rigtigt, og jeg skal fremdeles sige, at den Fortegnelse over Maksimums- og Minimumslønninger, som han gav i sin Tale ved Finanslovens første Behandling, forekom mig i alt væsentligt rigtig. Enkelthederne skal jeg ikke komme ind paa, det er der ingen Anledning til. Men der er noget, som man stadig overser, naar man blot holder sig til de nøgne Tal. Sagen er nemlig, at Privatbanefunktionærerne foruden deres faste Løn have større eller mindre Indtægter paa anden Maade. Baneformænd, som i Almindelighed ere de daarligst lønnede, have saaledes Bolig og Have, Portører have ikke saa sjældent Sportler af forskellig Art, og de have Uniform, Togførere og Lokomotivførere have ligeledes Klæder, og de have Milepenge. Ved Stationerne er der i Almindelighed Svinevejning og Postvæsen knyttet til Stillingerne. Naar disse Ting tages i Betragtning, blive de virkelige Forhold anderledes, end naar man tager de enkelte opstillede Tal.